

Sygn. akt IX Ka 239/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 kwietnia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk

Sędziowie: SSO Krzysztof Sajtyna (spr.)

SSO Aleksandra Babilon-Domagala

Protokolant: sekr. sądowy Anna Misztal

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Hojnowskiego

po rozpoznaniu w dniu 3 kwietnia 2014 roku

sprawy **J. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 177 § 2 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżycieli subsydiarnych

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 2 grudnia 2013 roku sygn. akt II K 494/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne;

II. zasądza od oskarżycieli subsydiarnych E. P. i R. P. na rzecz oskarżonego kwotę po 258,30 (dwieście pięćdziesiąt osiem 30/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżycieli subsydiarnych E. P. i R. P. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych należnych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IX Ka 239/14

UZASADNIENIE

J. K. oskarżony został o to, że w dniu 25 października 2012 roku w M.gm. (...) kierując samochodem osobowym marki O.nr rej. (...) nieumyślnie naruszył zasadny bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że nie zachował szczególnej ostrożności oraz nie dostosował prędkości i techniki jazdy do warunków, które wówczas panowały na drodze, w następstwie czego doszło do zderzenia jego pojazdu z motorowerem marki L.nr rej. (...), którym to pojazdem poruszała się K. P., w wyniku czego doznała ona uszkodzeń ciała w postaci podbiegnięcia krwawego powłok miękkich czaszki w okolicy czołowo-ciemieniowej po stronie prawej, złamania kości podstawy czaszki, rozsianego stłuczenia mózgu, krwawienia podtwardówkowego i podpajęczynówkowego z przebicciem do komór mózgu, które skutkowały jej zgonem tj. o czyn określony w art. 177 § 2kk

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju wyrokiem z dnia 2 grudnia 2013r., sygn. akt II K 494/13 orzekł co następuje:

I. oskarżonego J. K. uniewinnił od zarzuczonego mu aktem oskarżenia czynu;

II. na podstawie art. 640 kpk w zw. z art 632 pkt 1 kpk kosztami procesu obciążył oskarżycieli subsydiarnych E. P. i R. P. i zasądził od E. P. i R. P. solidarnie na rzecz oskarżonego J. K. kwotę 2460 złotych tytułem zwrotu poniesionych wydatków.

Wyrok powyższy w całości zaskarżyli oskarżyciele subsydiarni E. P. i R. P.. Nie precyzując zarzutów podnieśli oni, iż:

- niestarannie zostało zabezpieczone miejsce wypadku.
- kierowca O.J. K. nie został poddany stosownym badaniom, a leczy się on na nerwice i pobiera leki psychotropowe, które z pewnością miały wpływ na jego reakcje podczas tego zdarzenia
- kierującego motocyklem N. S. wykluczono z postępowania jako małoletniego, a zdaniem skarżących mógł się on przyczynić do tego zdarzenia
- nie przeprowadzono wizji lokalnej o jaka wnioskowali skarżący, a przeprowadzenie jej dało by realny obraz przedmiotowego zdarzenia i rzuciło by światło na cienie tej sprawy
- prokuratura nie zbadła sprawy z należytą sumiennością i starannością
- osoby które posiadały informację na temat przedmiotowej sprawy nabrały wody w usta i zapanował typowa zmowa milczenia

Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i ponowne rozpoznanie przedmiotowej sprawy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje

Apelacja oskarżycieli subsydiarnych jawi się, jako oczywiście bezzasadna. Oznacza to, że brak jest podstaw do uznania wskazanych niej argumentów oraz uwzględnienia sformułowanego wniosku.

Dokonana przez Sąd Okręgowy kontrolna analiza przedmiotowej sprawy wykazała, iż stanowisko Sądu Rejonowego jest w pełni prawidłowe. Poparte jest ono prawidłową, logiczną i obiektywną analizą zgromadzonego materiału dowodowego. Nadto wskazać należy, iż zgromadzony materiał dowodowy jest kompletny i nie wymagał uzupełnienia.

Sąd Rejonowy swoje wnioskowanie oparł o zasadę swobodnej oceny z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. W żaden sposób nie można uznać, iż w przedmiotowej sprawie doszło do błędu w ustaleniach faktycznych. Błąd taki może zaistnieć tylko i wyłącznie sytuacji naruszenia przez Sąd art. 7 kpk, to jest dokonania oceny dowodów sprzecznie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, bądź też wówczas, gdy Sąd czynił ustalenia faktyczne w oparciu o niepełny materiał dowodowy. W przedmiotowej sprawie sytuacja taka nie ma miejsca.

Precyzyjnie w uzasadnieniu orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał w oparciu o jakie dowody czynił ustalenia faktyczne oraz z jakich przyczyn przyznał poszczególnym dowodom walor wiarygodności. W żadnym razie stanowiska Sądu Rejonowego nie można uznać za nielogiczne czy też nieobiektywne.

W pełni zasadnie Sąd Rejonowy wskazał, iż kluczowymi dowodami dla wyjaśnienia przedmiotowej sprawy były opinie biegłych J. C. oraz P. Ś. i T. W.. Trafna jest uwaga Sądu I instancji, iż opinie te opierały się wyłącznie na dowodach materialnych tj. śladach zabezpieczonych bezpośrednio na miejscu zdarzenia, a więc wolnych od jakiegokolwiek subiektywizmu, jak w przypadku zeznań świadków. W tym miejscu stwierdzić należy bezpodstawność zawartego w apelacji oskarżycieli subsydiarnych twierdzenia o niestarannym zabezpieczeniu miejsca wypadku. Przeczą temu dowody w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku, dokumentacja fotograficzna, czy też protokoły oględzin

pojazdów. Skarżący w żaden sposób nie wskazali w jaki sposób miałyby nastąpić niestaranne zabezpieczenie miejsca wypadku.

Odnosząc się do opinii biegłych, wskazać należy, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do ich kwestionowania. Opracowane zostały one przez wykwalifikowanych biegłych i są one szczegółowe oraz kategoryczne. Kategoryczność opinii biegłych pozwalają jednocześnie stwierdzić, iż biegli nie mieli zastrzeżeń co do zakresu zabezpieczonych śladów, a tym samym przyczynia się to do stwierdzenia, iż miejsce wypadku zabezpieczone zostało w sposób prawidłowy. Opinie biegłych pozwoliły na precyzyjną rekonstrukcję przebiegu wypadku oraz ustalenie korelacji pomiędzy mechanizmem powstania obrażeń ciała K. P. a przebiegiem zdarzenia.

W pełni słusznie Sąd Rejonowy wskazał, iż dla dokonania ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie nie miały istotnego znaczenia zeznania świadków albowiem żadna z przesłuchanych osób nie była naocznym świadkiem wypadku i nie mogła mieć wiedzy na temat jego przebiegu. Słusznie jedynie zwrócił uwagę Sąd I instancji na zasadnie uznane za wiarygodne zeznania G. J. z których wynika, iż żadna z osób przybyłych na miejsce zdarzenia nie ingerował w to co na miejscu zastano. W świetle takich, prawidłowych, wniosków Sądu Rejonowego odnośnie osobowych źródeł dowodowych nieuzasadnione są twierdzenia skarżących, iż osoby które posiadały informację na temat zdarzenia „nabrały wody w usta”.

Bezpodstawny jest zarzut oskarżycieli subsydiarnych, iż w sprawie nie przeprowadzono wizji lokalnej.

Wizję lokalną, określa się jako czynność kryminalistyczną polegającą na bezpośrednim poznaniu zmysłowym miejsca zdarzenia lub jego fragmentu w celu sprawdzenia, czy uprzednio uzyskane informacje o tym miejscu lub jego fragmencie są zgodne z rzeczywistością, albo w celu sprecyzowania lub uzupełnienia tych informacji, względnie w celu usunięcia bądź tylko wyjaśnienia tkwiących w nich sprzeczności. Wizja lokalna jest nastawiona na sprawdzenie, uzupełnienie bądź precyzowanie już posiadanych informacji. Na gruncie przedmiotowej sprawy zdecydowanie nie zachodziła konieczność weryfikacji bądź uzupełnienia materiału dowodowego zabezpieczonego na miejscu zdarzenia podczas jego oględzin albowiem wykonane zostały one w sposób fachowy, przez odpowiednio wykwalifikowanych funkcjonariuszy policji i pod nadzorem prokuratora. Nie ma co do tych czynności jak i ich zakresu jakichkolwiek wątpliwości.

Bezpodstawny jest także zarzut, iż kierujący samochodem osobowym O.J. K. nie został poddany stosownym badaniom mającym zweryfikować zdolność jego reakcji. Z akt sprawy ewidentnie wynika, iż J. K. był takim badaniom poddawany. Skontrolowany został jego stan trzeźwości a ponadto był on badany przy użyciu testera narkotykowego pod kątem użycia narkotyków. Przeprowadzone badania wykazały, iż J. K. nie znajdował się pod wpływem alkoholu ani też narkotyków.

Nie można zgodzić się także z twierdzeniem skarżących, iż nieprawidłowo wykluczono z postępowania kierującego motocyklem N. S., który zdaniem skarżących mógł przyczynić się do zdarzenia.

Postępowanie w niniejszej sprawie prowadzone było przeciwko J. K., któremu oskarżyciele subsydiarni stawiali określone zarzuty. Ewentualne kwestie przyczynienia się osób trzecich do zdarzenia pozostawały poza zakresem przedmiotowej sprawy. Niemniej jednak wskazać należy, iż biegli opiniujący w niniejszej sprawie stwierdzili, iż nie da się ustalić co było przyczyną utraty panowania nad motorowerem przez K. P., a okoliczność ta nie ma znaczenia dla oceny taktyki i techniki jazdy J. K. kierującego samochodem O..

Apelacja oskarżycieli subsydiarnych stanowi jedynie gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Nie zawiera ona żadnych merytorycznych i logicznych argumentów, które w jakikolwiek sposób mogłyby podważać stanowisko Sądu Rejonowego. Opiera się jedynie na subiektywnych stwierdzeniach oskarżycieli subsydiarnych nie mających uzasadnienia.

Przeprowadzone przez Sąd Rejonowy wnioski stanowią wyraz rozważenia wszystkich okoliczności oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w pisemnym uzasadnieniu wyroku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk i art. 456 kpk zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk oraz art. 632 pkt 1 kpk w zw. z art. 640 kpk oraz § 14 ust 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu

SSO K. Sajtyna SSO A. Ślusarczyk SSO A. Babilon – Domagała